

ทำไมคนที่เรารักมากที่สุด..เรากลับเกรงใจน้อยที่สุด

นำเสนอเมื่อ : 29 พ.ย. 2551

เชื่อว่าหลายๆ คนคงเป็นกันเหมือนกัน
เรายอมอ่อนน้อมถ่อมตน พุดเพราะ
เข้าใจอะไรง่าย ๆ กับ "คนอื่น"
แต่กับคนที่เรารัก..แน่นอน..
ว่าเราสามารถเป็นตัวของตัวเองได้มากที่สุด
แต่บางครั้ง..เราก็เผลอเฝินเฉยกับอารมณ์ของเขา
โดยเอาอารมณ์ของตัวเองเป็นที่ตั้ง
เราเกรงใจคนแปลกหน้า..ทั้งที่เขาไม่ได้รู้สึกอะไรกับเราเลย
แต่กับคนที่เขาแค้นเราและเราแค้นเขามากๆ ..
บางครั้งเราก็ทำอะไรโดยไม่เกรงใจเขา
เราไม่ได้พูดเฉพาะกับคนที่เป็นแฟนกันเท่านั้นนะ..
ยังรวมถึงพ่อแม่เราด้วย
เราทำดี..พุดดี..กับใครได้หลายคน..
แต่กับคนที่เราเรียกว่า "คนกันเอง"
เรากลับไม่ค่อยได้ทำอะไรให้เขาปลื้มใจ..หรือแค้นอารมณ์เขาเลย
เหมือนอย่างบางคนระยะจีบกัน..เอาอกเอาใจสารพัด
พอเป็นแฟนกันแล้ว..ฝ่ายหญิงกลับรู้สึกว่าฝ่ายชาย "เอาใจ" น้อยลง
แต่ "เอาแต่ใจ" ตัวเองมากขึ้นคำพุดหวานๆ บางคำ..ลาตายจากไป
แม้เขาจะพุดว่า..อยู่กับเราเขาเป็นตัวของตัวเองมากที่สุด เพราะไว้ใจเราที่สุด
แต่ความรัก..นอกจากจะเป็นการถ่ายทอดความเป็นตัวของตัวเองแล้ว
ก็น่าจะมีการถ่ายทอดความอ่อนโยน..ความเอาใจใส่..
และดูแลซึ่งกันและกันพ่วงไปด้วยเราอยากให้คนที่รักกัน..มองอีกฝ่ายว่าเป็น "คนพิเศษ"

เพราะน้อยคนนักที่จะเกิดมาให้เรารักได้แบบนี้

สิ่งที่ปฏิบัติต่อกัน..ก็ควรจะมีพิเศษ..เหนือคนอื่น

พิเศษทั้งการให้และการรับ..

เป็นความพิเศษที่ทำให้หัวใจทั้งสองฝ่ายอึดอ้อม

แล้วลองตอบคำถามซิว่า..

ระหว่างคนแปลกหน้า.....กับคนพิเศษ...เรามองหาใคร?

ขอบคุณ Life Lotion โดย ว.แหวน